

HŰSÉG

Az *Országépítő* folyóirat szerkesztésével két éve bízott meg Makovecz Imre. Erősen hitt abban, hogy világszínvonalú, világhírű építésze, a hazai élő építészet művelőinek egyesülésbe szervezése, a fiatal építészek vándoriskolájában nevelkedettek megerősödése nyomán a folyóirat határainkon túl is új szellemi és építészeti impulzusok forrása lesz.

Egy éve búcsúztattuk.

Nagy Ervin országos főépítész szavaival: lényének, szellemének egészéből töredékeket, szilánkokat tudunk felidézni. A barátok, munkatársak olyan benyomásait, élményeit, amelyek személyességükkel közel hozzák, elevenségében őrzik őt azok számára is, akik távolabbról, más léptékű megemlékezések kapcsán kaphattak képet róla.

A legmélyebb emberi-szakmai kapcsolatok hordozói eltérő módon és eltérő, esetenként nagyobb időtávon tudják felvállalni, hogy kapcsolatukról írásban vagy riportok keretében megnyilvánuljanak.

Megtisztelő lesz folyóiratunk számára, ha Makovecz Imrével kapcsolatos élményeik, benyomásai, tapasztalataik írásos megfogalmazására elegendő időt adó felkéréseinket elfogadják.

A 2012. szeptember 27-én megjelenő emlékszámunk keretében a közeli munkatársak és barátok rövid reflexiói kapnak helyet, illetve kissé hosszabb lélegzetű írások, amelyek korábban nem jelentek meg, vagy a lap alapítási időszakában Makovecz Imrének a legközelebbi szakmabeli barátaival történt beszélgetése formájában jelentek meg.

Az írások közös jegye, hogy a Makovecz Imrét övező elismerés, szeretet vagy éppen távolgató szemlélődés megnyilvánulásai keretében maradnak. Makovecz Imre elegancia-elvárása jegyében ez az évforduló az általa képviselt értékek iránti hűségéről szól. E megközelítés evidenciaként történő érvényesüléséért köszönet illeti az írások szerzőit.

.

A Kós Károly Egyesülés *Országépítő* folyóiratának Makovecz Imrére emlékező számával kapcsolatban számos elvárás fogalmazódott meg. Azok, akik figyelemmel követték a lap 2011 évi számait, tudják, hogy a lapokban folyamatosan és bőségesen megjelentek Makovecz Imre készülő alkotásai. 2012-ben a nevével fémjelzett alapítvány a hatalmas életmű eddig rejtőző rajzainak sokaságát dolgozta fel. Az alkotásaihoz fűződő ünneplések megsokasodtak. Amikor művészeti és társadalomformáló aktivitásának életközeli arculatát a munkatársak és barátok próbálják megrajzolni, az összkép elkerülhetetlenül töredékes lesz, ám ezáltal további rajzolatok felkutatására késztet. Hangsúlyosan jelennek meg egyúttal a szellemi örökséget felvállaló kezdeményezések.

Budapest, 2012. szeptember hó

Kőszeghy Attila
felelős szerkesztő